

Natalia Estemirova

onbekende, je bent nu wereld-
vermaard: zie, je gezicht in de krant,
een glimlach met bolle wangen
die het meisje bewaart en voorts
de weemoed van Slavische ogen

twee kogels in je hoofd
dat niet wou buigen: je zou
getuigen horen, jouw pen
gaf hen een stem en bestaan

twee kogels op last van
de beulen, de schurken
die jouw land regeren
met hun heimwee naar
tijden van dwingelandij

een vrouw van vijftig
met een meisjeslach
alsof de tederheid
het kwaad kan bezweren

twee kogels in een hoofd
dat niet zou buigen: zelfs
in een schurkenstaat waar
het straffeloze regeert, zelfs
daar moeten burgers bestaan,
vrij om te spreken over
gruwel en geseling - dat dacht je
zo vanzelfsprekend

jouw glimlach in de krant,
die Slavische weemoed
en zoveel vertrouwen
in het geschreven woord

twee kogels doorboorden
meer dan je hoofd: de gaten
staan als rode manen boven
de straffeloze nacht, de gloed
van vuren die de nesten uitroken
van het schurkengebloed, schaam-
rode woorden op het grauw
van een krant die verder bericht
over het beste bier van het land

Staf De Wilde